

Váratlan vendég jött, ajtóstul a házba

(A hihetetlen Tamásról... Jn11,16; 14,5; 20,24-21,2)

Vége az ünnepnek, s vége egy reménynek.
Ülnek az asztalnál, rettegnek szegények.
Bezárkóztak. Félnék egykor-volt-maguktól,
a múltjuktól, az épp csak ébredő,
majd hirtelen holtá lett bizakodásuktól.
Félnék a - zsidóktól. Pedig, mind a tízen, ők is azok.
Ám más véleményen vannak az írástudók és a főpapok:
a Törvény szerint, ki ál-Messiást hirdet, elvettetik,
szellemében már az, de holt lesz testében is!!

Az ajtón szabálytalan három koppanás jelzi a beereszthetőt.
Várják Tamást, a folyton késlekedőt, a kutakodót-kérdezőt.
Elment vacsoráért... Hátha hírt is hoz? Reménytkeltőt?
Nincs velük. Csak nem kapták el őt is? Félnék.
Nincs hova futniuk, bújnak hát szegények,
remélik, hogy nem lesz újabb áruló Júdásuk....
Tamás tartja tán száját, ügyesen beszél, ha kezükbe kerül...
Itt rejtőzhetnek, bizonyossággal, míg a veszélyes hangulat elül.
Akkor visszahunyognak majd: halászni, pénzt váltani,
mintha mi sem történt volna, napszámban kapálni...
Félnék, hát hallgatnak. Szegények. Fátylat rá!
Élni fontosabb!

Mintha moccanna az ajtó... Egér-e, vagy szél az?
Jaj, nem! Van, ki fejét az asztalra buktatja,
a másik: kezével arcát takarja,
eltűnne szívesen. Fölnézni nem mer
tán közülük egy sem...
- *Sólem áléchim* -, ismerős a hang, bátorít: *Ne féljete!*
Azok biz' reszketnek nézik, rémlátó szemmel:
nagyon nem való kedvükre ez az éjjeli szellem...

Ám az így szól: Adjatok kenyeret! Nézzétek, eszem!
Élő a testem, kezem, lábam, fejem!

Először lassan egymásra sandítanak:
Úgy hallod-látod-e, mit én, te is: ő az?
Pár perc múlva: zshivajgás, kérdések özöne,
egymás szavába vágva: A Mester vagy, valld be, hát persze, ugye?
Hozzáérni egyik sem mer. Inkább mindegyik kérdez:
János, te ott voltál, tényleg láttad, hogy valóban megholt?
Hát itt van mégis! Senki nem hitte el ezt, mikor korábban szólt!
Örömködnék szerfelett. S meg-is-Lelkesednek,
mivel az Úr rájuk lehelve hatalmat adott nekik ekkor
a bűnök bocsánata felett...

Nyolc nap múlva Tamás is előkerül, megrohanják:

- Láttuk az Urat! Őt, a valóságosat, velünk evett-ivott!
- Ne szórakozzatok! Az egész társaság meghibbanhatott?
- De igen, igen! - mondják az asszonyok is, ők is, mindannyiuk, tízen.
- Tréfát űztök velem, ez botrány, ízléstelen!
Tudjátok jól, hogy ki halottról, halottal így tréfálkozik,
az Urat kísérti, törvényt szeg, esztelen!

Ő el van temetve, kész, vége, fejezzük be!
Nagyon fáj!! Erről nem akarok hallani többé és többet,
ne kínozzatok! Ha ugrattok, az még súlyosabb!
Hacsak nem fogom meg sebeit kezén és oldalán,
s ölelem át úgy, mint hajdanán,
mikor iker-feletem vesztvén, nála leltem vigaszt:
Mint apám dédelgetett akkor, engem, a nagy kamaszt...!
- Addig nem hiszem szavatok! Lehetetlen! Értitek?
Nem lehet!! Nem lehet!

...

Tamás! - hallatszík ekkor mögötte - egy suttogás?
- Gyere csak ide, ne hirtelenkedj megint, te forrófejű fiú,
ki velem nemrég még meghalni akartál.
Gyere, sirass, ölelj át ismét, sírj velem, nézd a sebeimet,
én - ha lehetne mondani, ma, még jobban szeretlek!

...

Uram, Istenem - lép felé, zokogva -, de jó, hogy mégis élsz,
de jó! (Ám zárva maradt mögöttem most is az ajtó...!?)
Bocsásd meg kétkedésem, a Téged-már-temetést!
Vesd el újra és újra, kishitúségemet,
hogy igazán komolyan most sem vettelek,
takard el kérlek ezt a szégyenemet!
Le nem moshatom többé magamról
a „*hitetlenségemet*”!

...

De, tudod ... nem is akarom már elfelejteni....
örömmé lesz, ha Veled együtt fognak engem így emlegetni.
Jobb, ha ott marad, megtart majd melletted,
figyelmeztet, óv - segít hinnem Benned.
Rád emlékeztető, örök ajándék, hihetetlen!
Köszönöm, köszönöm, hogy ez és így történt velem!
Amerre megyek, ahogy kívánod - ígérem,
boldogan és szívből szerteszét hirdetem:
az én Uram élő, él az én Istenem!

(20240703 - 23h55, zsgy.)